

ναϊκὸς ἐκείνης, ἣν ἐλάτρευε, δὲν ἐτόλμα δὲ νὰ κινηθῇ.

— Ὁ δ' Ἑστρέλ ἐθριζόμενεν. Ὁ κλητὴρ καὶ ὁ ἐνωμοτάρχης ἠτένιζον τὴν Μαριάνναν καὶ προσεῖχον ἵνα μὴ διαφύγῃ αὐτοῖς οὐδ' ἡ ἐλαχίστη αὐτῆς ἀποκάλυψις.

Ὁ στρατηγὸς καὶ ὁ Μάξιμος ἠκροῶντο ἐκθαμβοὶ καὶ ἐκπεπληγμένοι.

Ἡ Μαριάννα, ἀδιάφορος, ἀναισθητος πρὸς πᾶν ἄλλο πλὴν τῆς θυγατρὸς τοῦ Νοέλ, ὠμίλει πρὸς αὐτὴν ὡς εἰ ἦσαν μόναι κίθυο.

— Ἐγώ, ὑπέλαβε, θὰ σοὶ εἶπω ποῦ εἶναι ὁ πατὴρ σου. Θὰ σὲ ὀδηγήσω ἐκεῖ ὅπου κοιμᾶται πρὸ δέκα ἐτῶν. Εἶναι εἰς μέρος ὅπου τὰ βαθέα νερά λάμπουν εἰς τὸν ἥλιον, εἰς τὰ ἔλη τοῦ Σαίν-Ζιλδὰς. ὑποκάτω ἀπὸ τοὺς σχοίνους καὶ τὰ καλάμια. Πολλὰ φορὰς ἐπῆγα ἐκεῖ καὶ παρεκάλεσα εἰς τὸν τάφον σου. Ὡ! εἶναι ἐκεῖ πάντοτε. Κάνεις δὲν ἐτάραξε τὸν ὕπνον σου! Ἄν ἐγὼ δὲν ἔχω τὴν δύναμιν νὰ σὲ ὀδηγήσω ἐκεῖ, ὁ Ζεαννῖνος γνωρίζει τὸν δρόμον. Θὰ σὲ ὀδηγήσῃ αὐτός. Ἐκεῖ ὁ πατὴρ σου ἀναπαύεται εἰρηνικά.

Αἶφνης ἡ φωνὴ τῆς ἡλλοιώθη.

— Εἶναι εὐτυχὴς αὐτός, εἶπεν. Ἐγὼ δὲν κοιμοῦμαι πλέον. Βλέπω φαντάσματα καὶ με καταδιώκουν. Ἀκούω κρότους καὶ με τρομάζουν. Παρκαλῶ καθ' ἡμέραν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἀλλ' εἰς μάτην. Καὶ ὅμως δὲν πταίω ἐγώ! Ὀχι! Ὁρκίζομαι εἰς τὸν Θεόν, εἰς τὸν Χριστόν, δὲν εἰμαι ἐνοχος. Ἄλλος εἶναι ὁ πταίστης, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ τὸν κατηγορήσω! Τὸν ἡγάπων. Ἀλλὰ εἶναι πογὺ ἄργα. Ἀπέθανε!

Καὶ γονυπετήσασα ἐνώπιον τῆς κρεολῆς ἐκάλυψε διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπον.

— Ἐπὶ τέλους, ἐξηκολούησε, σὲ βλέπω. Εἰμαι εὐτυχὴς. Εἰμπορῶ τώρα ν' ἀποθάνω εἰρηνικά. Συγγνώμην! συγγνώμην!

Ἡ Ζουάννα πελιδνοτέρα νεκρῶς ἐστηρίζετο εἰς τὸν τοῖχον ἵνα μὴ πέσῃ ἐτοιμὴ νὰ λιποθυμήσῃ. Εἶδεν ὅμως τὸν Κλαύδιον ἐντρομον καὶ ἡ θέα ἐκείνου ἔδωκεν αὐτῇ θάρρος.

— Κλαύδιε, εἶπεν, ἡ γυνὴ αὕτη εἶναι ἡ μήτηρ σου;

Ἐκεῖνος ἐψιθύρισε δι' ἐσθραμένης φωνῆς.

— Ναί.

— Πάρε τὴν λοιπὸν. Βλέπεις ὅτι δὲν εἶναι εἰς τὸν νοῦν τῆς.

Ὁ στρατηγὸς ἐστράφη πρὸς τὸν δ' Ἑστρέλ.

— Ἐννοεῖς, λοχαγέ, τί σημαίνουναι πάντα ταῦτα; ἡρώτησε.

— Ταῦτα σημαίνουναι, στρατηγέ μου, ὑπέλαβεν ὁ δ' Ἑστρέλ παρατηρῶν τὴν Ἀγνὴν σχεδὸν λιπόθυμον, ὅτι ὁ πατὴρ τῆς παιδαγωγοῦ ἐφρονέυθη ὑπὸ τινος Κερανδάλ πρὸ δεκαετίας καὶ ὅτι τὸ ἐγκλημα ἀποκαλύπτεται ἤδη.

— Καὶ ἐγὼ σὰς λέγω ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη εἶναι παράφρων, ἐπανελάβεν ἡ Ζουάννα λέγουσα οὕτως ἡρωϊκὸν ψεῦδος.

Ἡ Μαριάννα ἀνηγέρθη.

— Παράφρων; ποῖος τὸ λέγει; ἀνέκραξεν. Ὁχι. Σὲ ἐπερίμενα! ἤθελα νὰ ζη-

τήσω χάριν ἀπὸ σέ. Ὁρκίζομαι εἰς τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς μου, ὅτι αὐτὰ ποῦ λέγω εἶναι ἀληθινὰ! Αὐτὸ συνέβη πρὸ καιροῦ, ἀλλὰ τὸ ἐνθυμοῦμαι. Ὁ Πέτρος ἀπέθανεν ἀπὸ τὴν λύπην του καὶ τὴν ἐντροπὴν του. Ἀλλ' ὁ Ζεαννῖνος καὶ ἐγὼ γνωρίζομεν ποῦ κοιμᾶται ὁ Νοέλ.

Καὶ ἐκτείνουσα τὴν χεῖρα ἐν περὶ σφραγῆς:

— Δὲν εὐρίσκεται εἰς κοιμητήριον. Ζητήσατε εἰς τὸ βάθος τῶν ἐλῶν. πολὺ μακράν, καὶ θὰ εὑρετέ τὰ λείψανα τοῦ Νοέλ Τρελάν. Τὸ κλαπὲν χρυσίον καίει τὰς χεῖρας. Θὰ μᾶς καταφάγῃ. Δυστυχία μας.

Εἰς τινὰ τῆς αἰθούσης γωνίαν ὁ ἐνωμοτάρχης ἴστατο ὄρθιος.

Ὁ Ἰβ καὶ ὁ Κλαύδιος καταπλαγέντες δὲν εἶχον τὸ θάρρος νὰ κινηθῶσιν.

Ἡ Ἀγνὴ εἶχε κύβει ἐπὶ τῆς τραπέζης καλύψασα διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπον.

Μόνῃ ἡ Ροζίνα ἀνύψου τὴν κεφαλὴν.

Οἱ ὀρθαλμοὶ αὐτῆς ἐξήστραπτον.

Ἡν ἐξωργισμένη κατὰ τῆς Μαριάννας, κατὰ τῆς Ζουάννας καὶ τοῦ κυρ Λεσγιδοῦ.

Ἦτο ἱκανὴ νὰ κατασπαράξῃ διὰ τῶν δακτύλων τῆς τὸ δέμας τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος ἂν εὐρίσκετο μόνῃ μετ' αὐτοῦ.

Ἦτο βεβαία, χωρὶς νὰ τῇ εἶπῃ τίς τίς, ὅτι ἐξ αὐτοῦ προήρχετο τὸ κακόν.

Ἡ Μαριάννα ἐκλονίσθη.

Οἱ ὀρθαλμοὶ τῆς ἐκλείσθησαν, θὰ ἐπιπτε δὲ χαμικὶ ἂν ὁ Κλαύδιος ἐφορμῶν μὴ ἐστήριζεν αὐτὴν.

Ὁ χωροφύλαξ ἡρώτα διὰ τοῦ βλέμματός τὸν Λεσγιδοῦ.

— Πρέπει νὰ κρατηθῇ, εἶπε χαμηλὸφώνως ὁ δικαστικὸς κλητὴρ, διὰ νὰ ἀνακριθῇ.

Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ἐξέφερε τὴν γνώμην ταύτην ἡ Νιὼτ ἐράνη προηγούμενη τοῦ Ἰκωβίου καὶ τοῦ Κορεντίνου, οὔτινες ἤρχοντο.

Ἐν ὀλίγοις ἡ Ροζίνα εἶπεν αὐτοῖς τί συνέβαιναν.

Ἡ σκηνὴ μετεβλήθη.

— Ἡ μητέρα ἔχασε τὸ λογικόν, εἶπεν αὕτη. Λέγει διὰ φόνον τοῦ πατρὸς τῆς Ζουάννας Τρελάν. Λέγει ἀτιμίας.

— Τὰς ὁποίας ἡ δικαιοσύνη θὰ σαφηνήσῃ, εἶπεν ὁ Μισὸ προχωρῶν.

— Νὰ σαφηνήσῃ τί; εἶπεν ὁ Ἰκωβός.

Ὁ Κορεντίνος ἦν πελιδνός. Πᾶσα αὐτοῦ ἐλπίς κατέρρεεν ὡς ὑπὸ κερκυνοῦ βληθεῖσα.

— Ἰβ, εἶπεν ὁ ἄλλος πῆγαινε νὰ ζεύξῃς τὸν ἵππον εἰς τὴν ἀμχαν καὶ θὰ ἴδωμεν ποῖος θὰ ζητήσῃ νὰ σαφηνηθῶσιν οἱ λόγοι μίξ δυστυχούς, ἡ ὁποία δὲν γνωρίζει τί λέγει.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ χωροφύλαξ προέβη ἐν βῆμα:

— Εἰς σέ, εἶπεν αὐτῷ, ἀπαγορεύω νὰ ἐγγίσης καὶ μίαν τρίχα αὐτῆς τῆς γυναικός.

Ὁ πρωτότοκος τῶν Κερανδάλ ἤρξατο ἤδη ἐνθυμούμενος.

[Ἐπεται συνέχεια].

F. D. GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

Ὁ Ροβέρτος, ἰδὼν τὸν ἱερέα πλησίον του, περιέβαλε διὰ τῶν χειρῶν τὸν λαίμῳ του, ἔκρυψε τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ στήθος του, λέγων διὰ διακεκομμένης φωνῆς:

— Νάτος... ἐκεῖ... ἐκεῖ... εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν τοῦ κρεββατιοῦ... Δι' ἀγάπην Χριστοῦ... ἐξορκίσατέ τον... Δὲν ἔμπορῶ νὰ σκεφθῶ... τὸν παράδεισον... ἂν αὐτός δὲν φύγῃ.

Ὁ ἱερεὺς, ἀφωσιωμένος εἰς τὴν ἱερὰν αὐτοῦ ὑπηρεσίαν, δὲν εἶχε προσέξῃ πρὶν εἰς τὰ συμβάντα. Παρατήρησε δὲ τότε καλῶς ἐν τῷ σκότει καὶ διέκρινε τὸν ἱππότην. Ἐφρικίασε βεβαίως, ἀλλ' ἐλαφρῶς πεπειθὼς δ' ἐπὶ τὴν θεῖαν ἀντίληψιν, ἀνεκτήσατο ἀμέσως τὸ θάρρος του καὶ ἤρξατο λέγων:

— Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, σὲ ἐξορκίζω...

— Πάτερ, δὲν εἰμαι νεκρός, ὅπως με ἐξορκίσατε.

— Μὴ τὸν ἀκούτε... Ἐξορκίσατέ τον... Δὲν βλέπετε ὅτι θέλει νὰ σὰς ἀπατήσῃ διὰ νὰ μὴ φύγῃ;

— Δυστυχῇ! Ροβέρτε, δὲν γνωρίζεις πλέον τὴν φωνὴν μου;

— Ἄ! νὰ μὴν εἶχεν ἀκούσω αὐτὴν ποτέ!

— Τὴν τελευταίαν φορὰν, κατὰ τὴν ὁποίαν σὲ ἀφισα, σοῦ ἔσφιξα τὴν χεῖρα καὶ ὑπεσχέθημεν ὁ εἰς εἰς τὸν ἄλλον, ἂν ποτε ἠθέλομεν συναντηθῶμεν ὡς φίλοι. Καὶ τώρα με δέχεσαι τοιοῦτοτρόπως; Μήπως φοβῆσαι... κύτταξε, εἰμαι ζῶν...

Καὶ ταῦτα λέγων, ἔθεσε τὴν χεῖρά του φιλικῶς ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Ροβέρτου.

— Με καίει... πάτερ... με καίει... ρίψατε ἀπάνω του τὸν ἁγιασμόν... δὲν ἔμπορῶ πλέον νὰ ὑποφέρω... διώξατέ τον ἡ ἀποθνήσκω βλασφημῶν.

— Τέκνον, μὴ λέγετε αὐτὰς τὰς βλασφημίας... Δοξάσατε τὴν θεῖαν Πρόνοιαν... ὁ ἐνώπιόν σας ἱππότης εἶναι ζῶν.

— Ζῶν!

— Ναί, ζῶν... Δοξάσατε τὰ μυστήρια τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος τὸν ἔστειλεν ἴσως ἐδῶ ἵνα καταστήσῃ γλυκὺν τὸν θάνατόν σας διὰ τῆς σύγχωρήσεώς του.

— Ζῇ!... ἀνέκραξεν ὁ θνήσκων, καὶ καταλιπὼν τὸν λαίμῳ τοῦ ἱερέως ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ Ρογήρου καὶ μετ' ἀπεριγράπτου ἀγωνίας ἔψαυσεν αὐτὴν ἐπανειλημμένως, οἶονεὶ θέλων νὰ βεβαιώσῃ ὅτι δὲν ἠπατάτο... Ζῇ... ναί... καὶ ἔφερε τὴν

*Κ.

χειρά, ἣν ἐκράτει, εἰς τὰ χεῖλη του καὶ ἔχεεν ἐπ' αὐτῆς χεῖμαρρον δακρύων.

— Πρὸς Θεοῦ!... Ροβέρτε!... Θάρρος, μὴ κλαίης τόσο. Πολὺ μεγαλείτεροι ἀπὸ σέ ἀμαρτωλοὶ ἐσυγχωρήθησαν, καὶ χωρὶς νὰ ἰεξαγνισθῶσι διὰ τοιαύτης μετανοίας.

Ὁ Ροβέρτος δὲν ἄφινε τὴν χειρά του Ρογήρου, καὶ ἀτενίζων αὐτὸν κατὰ πρόσωπον ἔλεγε :

— Συγχώρησιν!... συγχώρησιν!

— Ἄλλ' οὐδέποτε μοῦ ἔκαμες κακόν τι, Ροβέρτε... διατί νὰ σέ συγχωρήσω;

— ὦ! τὰ ἐγκλήματα μου εἶναι πολλὰ καὶ χρειάζεται ὅλη ἡ ἀρετὴ τῆς ἐλπίδος διὰ νὰ μὴ ἀπελπισθῶ περὶ τῆς συγχωρήσεως, καὶ ὅλη ἡ εὐσπλαγχνία τοῦ Θεοῦ διὰ νὰ μὲ συγχωρήσῃ. Τὰ ἐγκλήματα ταῦτα διέπραξα κατὰ τοῦ ἀθώου... κατὰ σοῦ... διότι σέ ἐπρόδωσα.

— Διότι μὲ ἐπρόδωσες;... Καὶ τί σοῦ ἔκαμα; ἀπήντησεν ὁ Ρογήρος, διὰ φωνῆς ἥτις θὰ συνεκίνηει καὶ τὴν θηριωδεστέραν ψυχὴν. Λοιπὸν διὰ νὰ ἦναι τις ἀσφαλὴς δὲν ἀρκεῖ νὰ μὴ βλάπτῃ τοὺς ἄλλους;

— Ἀλλὰ!... ἐγὼ σέ ἐπρόδωσα.

— ὦ εὐγενέστατε ἱππότη, ἂν ἡ ψυχὴ ὑμῶν εἶναι εὐγενὴς ὅσον καὶ ἡ μορφή, μὴν ἀφίστετε τὴν ψυχὴν ταύτην ν' ἀπέλθῃ ἐν ἀπελπισίᾳ, χωρὶς νὰ τὴν συγχωρήσῃτε. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος σὰς προσέβαλεν, ἀλλ' ἡ μετάνοιά του ἐξήγγισε τὸ ἐγκλήμα του, καὶ ἐντὸς ὀλίγου θὰ παρασταθῇ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

— Σεβαστὲ πάτερ, δὲν ἐνθυμοῦμαι εἰς τί καὶ πότε μὲ προσέβαλεν ὁ ἄνθρωπος οὗτος; ἀλλ' ἀφοῦ λέγει ὅτι μὲ ἐπρόδωσε, τὸν συγχωρῶ. Ἡ προσβολὴ δὲν ἐκπλύνεται, καθὼς δὲν ἀγνοεῖτε, ἡ κατὰ δύο τρόπους: ἡ διὰ τῆς ἐκδικήσεως, ἡ διὰ τῆς συγχωρήσεως. Ὁ πρῶτος τούτων μοῦ εἶναι τώρα ἀδύνατος, δὲν μοὶ ἀπομένει ἡ ὁ δεύτερος: τὸν συγχωρῶ.

— Πάτερ, ἠκούσατε; μὲ ἐσυγχώρησε.

— Ναί· εὐφραίνου... Ὁ ἄνθρωπος ἐσυγχώρησε, θὰ σὰς συγχωρήσῃ λοιπὸν καὶ ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος εἶναι εὐσπλαγχνικώτερος αὐτοῦ.

— Ἀμήν!

— Ροβέρτε, σέ παρακαλῶ, δὲν μοὶ λέγεις πότε καὶ τίνι τρόπῳ μὲ ἐπρόδωσες;

— Καὶ διατί νὰ μὴ σοῦ τὸ εἰπῶ; ὦ! ἄμποτε νὰ ἦτο ἐδῶ ὁλόκληρος ἡ ἀνθρωπότης διὰ νὰ ἀκούσῃ τὴν ἐξομολόγησίν μου καὶ νὰ ἰδῇ πόσον κακοῦργος ὑπῆρξα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Οὕτως ἡ ταπεινώσίς μου θὰ τὸν ἔκαμνε νὰ μὲ κυττάξῃ προσηέστερον κατὰ τὴν πικρὰν ταύτην στιγμήν τοῦ θανάτου μου, καὶ πολλοὶ θὰ μετενόουν... Ἄλλ' ὄχι... διότι ἡμπορεῖ νὰ ἀποσύρῃ τὴν συγχώρησίν σου καὶ νὰ μετανόησῃ διότι μὲ ἐσυγχώρησες καὶ νὰ μὲ καταρασθῇ διὰ παντός... ὄχι δὲν θὰ σοῦ εἰπῶ μὲ ποῖον τρόπον σέ ἐπρόδωσα.

— Ροβέρτε, εἶμαι συνειθισμένος περισσότερον ἀφ' ὅσον νομίζεις νὰ ὑποφέρω τὰς συμφοράς. Ὅ,τι καὶ ἂν μοῦ διηγηθῇ, ὅσον φρικτὸν καὶ ἂν ἦναι, δὲν δύναται νὰ ἦναι φρικτότερον, ἀφ' ὅ,τι ἐγὼ ἐφαντάσθην καὶ ἡσθάνην. Πρὸ πολλοῦ, οὐδὲν

μὲ ἐκπλήττει. Λέγε, καὶ σοὶ ὑπόσχομαι νὰ μὴ ἀποσύρω τὴν συγχώρησίν μου.

— Ὁρκίζεσαι;

— Ὁρκίζομαι.

— Πάτερ, ὀρκίσατέ τον, παρακαλῶ.

Ὁ Ρογήρος ἔθετο τὴν δεξιὰν ἐπὶ τῆς εἰκόνης τοῦ Σωτῆρος καὶ ἐπανελάβετο ὅσα ὑπηγόρευεν αὐτῷ ὁ ἱερεὺς.

— Τώρα δὲν θὰ πάρῃς ὀπίσω τὸν λόγον σου, Ρογήρε;... ἠρώτησεν ὁ Ροβέρτος τὸν Ρογήρον, ὅστις ἀπήντησε κινήσας τὴν κεφαλὴν καταφατικῶς. Ἐλα λοιπὸν ἐδῶ... καθῃσαι πλησίον μου, εἰς τὴν ἀκρὰν τοῦ κρεβάτιοῦ... Θὰ ὁμιλῶ ἀγάλλῃ, διότι αἰσθάνομαι ὅτι ἡ ζωὴ μου φεύγει, καὶ ποῖος εἰξεύρει, ἂν ἡμπορέσω νὰ τελειώσω τὴν ἐξομολόγησίν μου. Ρογήρε, θὰ ἀκούσῃς τὴν ἱστορίαν ἐγκλήματός, τὸ ὁποῖον οὔτε κραυγὰς, οὔτε δάκρυα θέλει, διότι εἶναι μεγαλείτερον ἀπὸ αὐτά. Τὰ δάκρυα θὰ παγώσωσιν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου, αἱ κραυγαὶ θὰ πνιγῶσιν εἰς τὸν λάρυγγά σου. Τί! ὦχρῖς, Ρογήρε; ὦ! δὲν εἶναι ἀκόμη καιρὸς. Ἄν τώρα δὲν ἔχῃς θάρρος, σέ βεβαιῶ, ὅτι θ' ἀποθάνῃς πρὶν τελειώσω.

Ὁ Ρογήρος, θείς τὴν χειρά του ἐν τῇ χειρὶ τοῦ Ροβέρτου, ὅπως πείσῃ αὐτὸν ὅτι δὲν ἔτρεμεν, εἶπε :

— Λέγε

ΙΗ'

Εκάθισεν ἐπάνω ἰς τὸ κρεβάτι
Ἡ δόστουχὴ λυωμένη ἀπὸ τὴ λύπη.
Στὴν ἀγκαλιά της εἶχε τὸ παιδί της,
Ὅπουτ' ἀνιψὸς λίγαις μέραις γεννημένο,
Καὶ τῶλεγε : ἐτοῦτο εἶναι τὸ γάλα,
Ὅπου μποροῦν τὰ στήθια νὰ σοῦ δώσουν
Τῆς δόστουχῆς σου μάνας!... Τὸ μαχαίρι
Ἐπέσσε τὰ στήθια της... Τριγύρου
Ἐχύθηκε τὸ αἷμά της... καὶ ἔτσι
Ἐτέλειωσε ἡ ζωὴ της...

(CANACE, ἀρχαία τραγωδία)

« Ἦτο νῦξ τοῦ χειμῶνος... Συνθηροσμένοι, ὁλόγυρα εἰς τὴν ἐστίαν, ἠκούαμεν τὴν ἀγρίαν διήγησιν τοῦ ἐπιστάτου... Πολλὰκις καταληφθεὶς ὑπὸ ἀσυνήθους τρόμου ἐπλησίασα πρὸς τὸν γείτονά μου καὶ ἔσφιγγα τὴν χειρά του εἰς σημεῖον ἀγάπης... πράγματι ὁμως διότι ἐφοβοῦμην.

Ἡ ἱστορία τοῦ ἐπιστάτου ἦτο βεβαίως φοβερά, καὶ ἡ πυρὰ εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ ὀλιγοστεύῃ... τὸ σκότος ἐγένετο βαθμυδὸν πυκνότερον, καὶ ἐγὼ ἡσθάνομην εἰς τὰ στήθια μου τοιαύτην ταραχὴν, ἡ ὁποία δὲν ἦτο δυνατόν νὰ προέρχεται ἀπὸ τὰ συμβάντα τῆς ἡμέρας.

Ἦκουσα μετὰ ταῦτα νὰ χλευάζουν τὰς ἀποκρύφους ἐκεῖνας φωνάς, μὲ τὰς ὁποίας μία ἐνδόμυχος δύναμις φαίνεται εἰδοποιούσα τὸν ἄνθρωπον ὅτι κάποια συμφορὰ κρέμαται ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του... καὶ ὁμως οὐδέποτε ὑπέφερα θλιψίν, διὰ τὴν ὁποίαν νὰ μὴ μὲ εἰδοποίησε πρὶν ἢ καρδιά μου.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην εἶχεν προωρισμένην ὁ ἄδης ὡς ἀρχὴν τῶν ἐγκλημάτων μου!

Ἀκούσας ἐλαφρὸν κτύπον ἐπὶ τοῦ ὤμου, ἐστράφη.

« Τὸ πρόσωπον τοῦ κυρίου μου κόμητος Ὀδρουσίου Σαγγουίνη ἦτο πάντοτε αὐστηρόν... τὴν ἐσπέραν ἐκείνην μοῦ ἐφάνη φρικτῶδες.

Τοῦτο ἴσως ἦτο ἀποτέλεσμα τοῦ πλησιάζοντος νὰ σθεσθῇ ἐρυθροῦ φωτός, τὸ ὁποῖον ἀντανάκλωμενον ἐπὶ τῆς ρυτιδωμένης μορφῆς του, ἐδίδεν εἰς αὐτὴν τὴν νέαν ἐκείνην ἔκφρασιν.

Ἰσως προήρχετο καὶ ἐκ τῶν σκέψεων, ἡ μᾶλλον ἐκ τῶν πραγμάτων, τὰ ὁποῖα ἐμαγεύετο μέσα εἰς τὴν κεφαλὴν του.

Ὅτε εἶδον τὰς λευκὰς τρίχας τοῦ ἀνωρθωμένου ὡς ἀκάνθας ἐπὶ τοῦ πελιδνοῦ μετώπου του, τὰς μαύρας ὀφρὺς του συνεσπασμέναι, καὶ ἐρυθρὰς τὰς πρὸν ὠχρὰς καὶ κατίσχνους παρειάς του, ὀλίγον ἔλειψε νὰ κραυγάζω.

Ἐκεῖνος διέστειλε τοὺς ὀφθαλμούς, μοὶ ἔδειξεν ἀστραπούσας ἐκ τῆς μεγάλης ὀργῆς τὰς κόρας, αἱ ὁποῖαι πρὶν ἦσαν κεκρυμμέναι, καὶ ἐκ τούτου ἐνόησα ὅτι ὤφειλον νὰ σιωπήσω.

Εἶτα κύψας ἐπὶ τοῦ ἐρείσινώτου τῆς ἔδρας, μοῦ ἐψιθύρισεν εἰς τὸ οὖς :

« Ἀκολούθησέ με, ἀλλὰ μὲ τρόπον, ὥστε κανεὶς νὰ μὴ ἐννοήσῃ τὴν ἀπουσίαν σου.

Καὶ ἔφυγεν, ὡς εἶχεν ἔλθῃ.

Θέλων νὰ ὑπακούσω εἰς τὸν κύριόν μου, ἤρχισα νὰ ἀπομακρύνωμαι ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀπὸ τῆς ἐστίας... ἄχρῖς οὐ εἰσῆλθον εἰς τὸ σκότος, καὶ οὕτως ἀπέφυγα τὴν προσοχὴν τῶν συντρόφων μου.

Ἠγέρθην καὶ ἐξῆλθον τῆς αἰθούσης.

Μόλις ἔφθασα εἰς τὸ μέσον τοῦ διαδρόμου, ἤκουσα τὴν φωνὴν τοῦ βαρόνου λέγουσαν :

« Εἴσαι σύ, Ροβέρτε;

« Ναί.

« Εἰπέ μοι, Ροβέρτε, πῶς νομίζεις τὸν κύριόν σου;

« ὦς ἄνδρα συνετόν, ἀγαθὸν καὶ εὐγενῆ.

« Ἀληθῶς;

« ὦς εἶναι ἀληθὴς καὶ ἡ λειτουργία.

« Ὁ Θεὸς νὰ μὲ φυλάξῃ ἀπὸ τοῦ νὰ θελήσω νὰ σοῦ ἀναφέρω τὰς εὐεργεσίας μου... ἀλλ' εἰπέ μοι, πῶς νομίζεις ὅτι ἐφέρθην πρὸς σέ;

« ὦς πατὴρ πρὸς τὸν ἀγαπημένον υἱόν του.

« Ἀληθῶς;

« Ὁρκίζομαι εἰς τὴν πίστιν μου ὡς ὑποτελής.

« Λοιπὸν, ἂν ἐζήτουν παρὰ σοῦ μίαν χάριν, θὰ μοῦ τὴν ἔκαμες;

« Αὐθέντα, ὅ,τι ἔμπορεῖ νὰ ζητήσῃ κανεὶς ἀπὸ χριστιανὸν εἶμαι ἕτοιμος νὰ τὸ κάμω διὰ ὑμᾶς καὶ διὰ τοὺς ἰδικούς σας, πλὴν τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς μου.

« Ἐχεις θάρρα;

« Ὁχι, αὐθέντα.

« Σπάθην;

« Ναί, αὐθέντα.

« Ἐν μόνον ζητῶ παρὰ σοῦ, τὸν θάνατον ἐνὸς ἀνθρώπου.

« Νὰ τὸν δολοφονήσω;

« Καθὼς θέλεις, ἀρκεῖ νὰ τὸν φονεύσῃς.

«Αλλά... τώρα τὸ σκέπτομαι, ἡ δολοφονία θὰ ἦτο καλλίτερον.

— Αὐθέντα, διατάξατε σεῖς... δι' ἐμέ εἶναι ἐν καὶ τὸ αὐτό.

— Φρόντισε λοιπόν, Ροβέρτε, νὰ εὐρεθῇς, μίαν ὥραν πρὸ τῆς πρωίας, ὑπὸ τὸν δεξιὸν ἐξώστην τοῦ φρουρίου μου, πρὸς τὸ μέρος τοῦ κήπου.

— Αὐθέντα, με συγχωρήτε, ἀλλὰ ποῖον ἀπὸ τοὺς δύο ἐξώστας πρέπει νὰ θεωρήσω ὡς δεξιόν;

— Τὸν δεξιόν... τὸν δεξιὸν καθὼς ἐρχόμεθα ἀπὸ τὴν δεικνυμένην τῶν πευκῶν.

— Ἄν καλῶς ἐνόησα, ἐκείνον ὁ ὁποῖος ἀνήκει εἰς τὰ δωμάτια τῆς δεσποίνης θυγατρὸς σας.

— Ναί.

— Καὶ τὴν λέξιν ταύτην ἐπρόφερε σχεδὸν μετὰ βίας καὶ ἐστέναξε θλιβερά.

— Λοιπόν, μίαν ὥραν πρὶν νὰ φέξῃ φρόντισε νὰ ἦσαι ὑπὸ τὸν ἐξώστην ἐκεῖνον, ἔσο δὲ προσεκτικὸς καὶ μετὰ τὸ ἐγχειρίδιον εἰς τὴν χεῖρα. Θὰ ἀκούσης νὰ καταβιβαίη κάποιος... Περιμένε νὰ πλησιάζῃ εἰς τὸ ἔδαφος, καὶ τότε...

— Με ὄλην μου τὴν δύναμι, μία μετὰ τὴν σπᾶθην εἰς τὰ νεφρά... καὶ μία τρυπητὴ πέρα-πέρα, αὐθέντα;...

— Ναί... θὰ ἔλθω τότε ἀμέσως... θὰ σκᾶψωμεν ἕνα τάφρον... καὶ κανεὶς ἄλλος, πλὴν σου θὲν θὰ μάθῃ τίποτε.

— Τὸ μυστικὸν θὰ ταφῇ εἰς τὰ στήθη μου, καθὼς τὸ πτώμα εἰς τὴν γῆν.

— Τὸ ἐλπίζω, ἂν καὶ τὸ πρᾶγμα δὲν ἀξίζῃ καὶ τόσην μυστικότητα, διότι εἶναι ἕνας κλέπτης.

— Μπᾶ!

— Ναί, ὁ ὁποῖος τώρα τόσας νύκτας προσπαθεῖ νὰ κλέψῃ τὸν θησαυρὸν τῆς οἰκογενείας μου, καὶ ἴσως...

— Μπᾶ!

— Καὶ ὅμως πρόσεχε, ἂν θέλῃς τὴν ἀγάπην μου, νὰ μὴν εἴπῃς τίποτε... Καληνύκτα, Ροβέρτε.

— Ὁ Θεὸς μαζί σας, αὐθέντα.

Ἐπείστρεψα εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου οἱ ἄλλοι ὑποτελεῖς ἠκοάζοντο μετὰ μεγίστης προσοχῆς τὴν διήγησιν τοῦ ἐπιστάτου, καὶ χωρὶς νὰ ἐννοήσῃ κανεὶς ὅτι εἶχον ἐξέλθῃ, ἐπλησίασα πάλιν τὴν ἔδραν μου εἰς τὴν ἐστίαν.

Ἐκεῖ, κλίνας τὴν κεφαλὴν, ἤρχισα νὰ σκέπτομαι;... Τί πάλιν εἶναι αὐτό;... Κλέπτης βέβαια δὲν εἵμυνορεῖ νὰ ἦναι, διότι θὰ ἐτοποθέτει τοὺς ὑπηρέτας μετὰ τρόπον, ὥστε νὰ μὴν ἡμπορέσῃ νὰ φύγῃ... Θὰ τὸν ἐπιαννῶ ζωντανὸν καὶ θὰ τὸν ἐδασάνω μετὰ ὄλην τὴν ἡσυχίαν.

Κάποιος ἐραστὴς τῆς θυγατρὸς τοῦ θὰ ἦναι βέβαια... Ὡ! δὲν ἦταν καλλίτερον νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐπιθυμίαν τῶν ἐραστῶν, καὶ ὅχι νὰ βιάσῃ τώρα ἑς τὰ γεράματα τὰ χέρια τοῦ ἑσθίου; Ἀλλὰ εἶναι τοῦ σπιτιοῦ!... Ἰσως ὁ ἐραστὴς δὲν εἶναι εὐγενὴς ὡς αὐτός... Ἰσως εἶναι κάποιος ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας τοῦ σπιτιοῦ... Ἰσως δὲ τώρα εἶναι πλησίον μου...

Ἐστράφη καὶ εἶδον εἰς τὸ πλευρόν μου γέροντα ἱερακοτρόφον, σχεδὸν τυφλὸν ἐκ τῶν γηρατειῶν... Ὅθεν καθησυχᾶς ἐπανελάθον τὰς σκέψεις μου:

— Θὰ ἦναι τάχα χρυσὴ ἡ σκόνη, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ διαλυθῇ τὸ πτώμα τοῦ αὐθέντου μου; Ἡ οἰκογένεια αὐτοῦ εἶναι παλαιότερα τοῦ Ἀδάμ; Πρέπει νὰ δολοφονήσω ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον ἴσως ὠρίσθηκα ν' ἀγαπῶ ὡς ἀδελφόν;

Καὶ οὕτω σκεπτόμενος, ἀφῆρθην τὸσον πολὺ, ὥστε οὐδὲν ἔβλεπον τῶν περὶ ἐμέ.

Ὅτε δὲ συνῆλθον, εἶδον ὅτι οἱ σύντροφοί μου εἶχον μετὰ ἀφήσῃ μόνον καὶ ὑπῆγαν νὰ κοιμηθῶν, χωρὶς νὰ με προσκαλέσωσιν. Ἐξῆλθον ψηλαφῶν τῆς οἰκίας καὶ μετέβην εἰς τὸν κήπον.

Παραφύλακτον ἀπὸ μιᾶς ἴσως ὥρας, ἂν καὶ ἡ ἀνυπομονησία μ' ἔκαμνε νὰ θεωρῶ τὴν ὥραν ἐκείνην, ὡς ὁλόκληρον νύκτα, ὅτε ἤκουσα ἐλαφρὸν θόρυβον.

Ἐπρόσεξα καλὰ καὶ εἶδον μαῦρον σῶμα κρεμάμενον εἰς τὸν ἄερα. Ἐσυρα τὴν σπάθην, ἐπλησίασα, καὶ ὅτε ἐνόμισα καταλλήλῃ τὸν καιρὸν, ἐκτύπησα μετὰ ὀλῆν μου τὴν δύναμιν.

Ὁ ἄγνωστος εἶχε τύχην!... διότι φθάσας εἰς ἀπόστασιν τριῶν ὀργυῶν ἀπὸ τοῦ ἐδάφους, ἐπήδησεν ἀκριβῶς τὴν στιγμήν κατὰ τὴν ὁποίαν ἐγὼ κατέφερον τὸ κτύπημα. Ἡ σπάθη ἐκτύπησεν εἰς τὸν τοῖχον καὶ ἔβγαλε φωτιάς... Ἀλλοίμονον εἰς αὐτὸν ἂν τὸν εὕρισκε... Θὰ τὸν ἐκοπτεν εἰς δύο κομμάτια...

Τότε δὲν ἐκατάλαβα πῶς τοῦτο συνέβη, ἴσως ἐκράτει τὸ ξίφος διὰ τῶν ὀδόντων.

Προσεβλήθην κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν σφοδρότατα. Ἀντηλλαξάμεν μερικὰ κτυπήματα· ἀλλ' εἰς τὸ ὕστερον, καταβληθεὶς ὑπὸ πολὺ μεγαλειτέρας ἰσχύος καὶ ἐπιδεξιότητος, ἄφισα νὰ μοῦ διαφύγῃ ἡ σπάθη. Κτυπηθεὶς δὲ διπλαρωτὰ εἰς τὴν κεφαλὴν, ἐξαλίσθην καὶ ἔπεσα χαμαί.

Ἄν καὶ ζαλισμένος, τὸ ἐνθυμοῦμαι... Ἦνοιχθη τὸ παράθυρον τοῦ ἐξώστου καὶ ἐφάνη γυμνὸς βραχίον γυναικὸς κρατῶν κηρίον, καὶ ἔπειτα πρόσωπον ὡχρὸν ὡς ὁ θάνατος· ἀγρία δὲ κραυγὴ ἠκούσθη λέγουσα:

— Ἀφισε ν' ἀποθάνω μαζί του! ἐνῶ ἄλλη φωνὴ ἔσωθεν ἔλεγε:

— Παναγία Παρθένη!... τί θὰ κάμετε, γλυκεῖά μου δέσποινα; θὰ χάσετε τὴν ψυχὴν σας... δέσποινα... ἴσως ἐσώθη.

Τότε φωνή, ὡς θέλουσα νὰ βεβιώσῃ τοὺς λόγους τούτους, ἠκούσθη μακρόθεν λέγουσα:

— Ἐσώθη!

Ἐνῶ προσεπάθουν ν' ἀνεγερθῶ, ἤκουσα θόρυβον κατεσπευσμένων βημάτων, τὰ ὁποῖα ἐπλησίαζον, καὶ τὴν φωνὴν τοῦ βαρόνου ἐρωτῶσάν με:

— Ποῦ εἶναι ὁ νεκρός;

— Αὐθέντα, δὲν με ἄφισε νὰ τὸν σκοτώσω... καὶ ἔφυγε, ἀφοῦ με ἄφισε ἑς τὸ χῶμα σχεδὸν νεκρόν.

Ὁ κύριός μου ἐξέβαλε φοβερὰν βλα-

στημίαν καὶ ἀπεμακρύνθη ψιθυρίζων... ἔγινε μυστηριώδης... Ἐπὶ ὅκτῳ ἡμέρας ἐκλείσθη εἰς τὰ δωμάτια του, καὶ οὕτε εἶπεν, οὕτε ἔπραξε τίποτε... Ἐστειλε μόνον καὶ προσεκάλεσεν ἕνα κάποιον Ρινάλδον τοῦ Ἀκουίνου, κόμητα τῆς Καζέρτας, ὁ ὁποῖος κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἦτο οἰκειότατος εἰς τὸ φρούριον καὶ καθὼς ἔλεγον σιγὰ-σιγὰ οἱ ὑπηρέται ἡγάπα τὴν δεσποινίδα Σπίναν, χωρὶς ὅμως ν' ἀνταγασθῇ.

Μετὰ ὅκτῳ ἡμέρας, οἱ ὑπηρέται εἰδοποιήθησαν νὰ ἐτοιμασθῶσι διὰ τοὺς γάμους τῆς θυγατρὸς τοῦ κόμητος, οἱ ὁποῖοι θὰ ἐγίνοντο τὴν ἐπομένην ἡμέραν. Ἄν καὶ εἴμεθα συνειθισμένοι νὰ ἐκτελῶμεν τὰς αἰφνιδίας διαταγὰς τοῦ βαρόνου χωρὶς καμμίαν παρατήρησιν, τότε ὅμως ἐξεπλάγημεν διὰ τὴν κατεσπευσμένην ἐκείνην ἀπόφασιν καὶ ἐτολμήσαμεν νὰ φανερώσωμεν τὴν ἐκπληξίν μας ταύτην, καὶ περισσότερον ἀκόμη, ἐτολμήσαμεν νὰ ὑποπτεύσωμεν ὅτι οἱ γάμοι ἐκεῖνοι ἐγίνοντο παρὰ τὴν θέλησιν τῆς δεσποινίδος.

Αὕτη σπανίως ἐφαίνετο ἐνώπιόν μας· πάντοτε ὅμως ἐβλέπομεν τὸ ὄμοιον ἐκεῖνο πρόσωπον, ἐρχόμενον μὲν, μειδιῶντες ἀπερχόμενον δὲ, στενάζοντες. Ἐφαίνετο ἄγγελος ἐν μέσῳ δαιμόνων. Ὅτε εἴμεθα πεπεισμένοι ὅτι ἡ παράκλησίς μας δὲν θὰ εἰσηκούετο, ἱκετεύομεν αὐτὴν νὰ παρακαλέσῃ δι' ἡμᾶς. Τὴν ἐθεωρούσαμεν ὡς κρῖνον μεταξὺ τῶν ψυχῶν ἡμῶν καὶ τοῦ παρδείσου.

Οὐδέποτε δέησις ἔγεινεν ἀπὸ ἀγαθότερον πλάσμα, ἴσως δὲ καὶ ἀρεστώτερον εἰς τὸν Θεόν.

— Ἄ! πάτερ μου, πιστεύετε σεῖς ὅτι πράγματι ἐσυγχωρήθῃ ἡ ἀμαρτία μου;... εἶπεν ὁ Ροβέρτος πρὸς τὸν ἱερέα, ὅστις ἴστατο παρὰ τὴν κλίνην παρατηρῶν αὐτὸν κατὰ τὰς τελευταίας του στιγμὰς. Ὁ δὲ ἱερεὺς ἀπεκρίνατο:

— Ἀμποτε νὰ εἶχες καὶ τὴν ἀρετὴν τῆς ἐλπίδος νὰ πιστεύῃς ὅτι ἐσυγχωρήθῃς, καθὼς αἱ ἀμαρτίαι σου ἐσυγχωρήθησαν! Μὴ, τέκνον μου, ἀμαρτάνῃς κατὰ τῆς πίστεως! Νομίζεις ὅτι ὑπάρχει ἔγκλημα μεγαλιότερον τῆς εὐσπλαγχνίας τοῦ Θεοῦ;

Κύτταξε τὸν Σωτήρᾶ σου· ἔχει τὰς ἀγκάλας ἀνοικτάς, διὰ νὰ σφίξῃ ἐπὶ τοῦ στήθους του πάντα ἀγαπῶντα τὸ ἐναγκαλισμὰ του. Καὶ πότε ὁ Θεὸς ἀπέκρουσεν ἀμαρτωλόν; Ἐχε πεποιθήσιν, ἔχε πεποίθησιν...

— Θὰ ἔχω, ἀφοῦ τίποτε ἄλλο δὲν μοῦ μένῃ νὰ πράξω... (εἶπεν ὁ ἀσθενὴς καὶ ἔφερε μετὰ δειλίας εἰς τὰ χεῖλη του τὸν ἔσταυρωμένον)... Τὸ ἐνθυμοῦμαι, ὡς νὰ ἦτο τὴν στιγμὴν ταύτην... (προσέθετο, ἐξακολουθῶν τὴν διήγησίν του ὁ Ροβέρτος)... διότι ἤμην πλησίον τῆς, ὅτε ἐγονεπύτησεν ἐνώπιον τοῦ θυσιαστηρίου. Ἐτρεμεν ἀπὸ ἐνδόμυχον ρίγος, τὸ ὁποῖον ἠδύνατο νὰ μὴ παρατηρηθῇ ἀπὸ ὀφθαλμοὺς ὀλιγώτερον περιέργους, ἢ ὀλιγώτερον ἀγαπῶντας αὐτὴν τῶν ἰδικῶν μου. Ὁ νυμφικὸς πέπλος, γεμάτος ἀπὸ χρυσᾶ

ἄστρον, ἐκάλυπτε τὸ πρόσωπόν της. . . ἀλλ' εἶμαι βέβαιος ὅτι ἐκείνη ἐκλαίει.

• Τὸ στήθος της ἐξωγρόντο ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, ὑπὸ τὰ φορέματά της. φαινόμενον ὅτι ἐμελλε νὰ διαρραγῇ. . . καὶ ὅμως οἱ λυγμοὶ δὲν ἠκούοντο, ἀλλὰ μία βαθειὰ - βαθειὰ ἀναπνοή, καθὼς κάμνει ὁ βουτηκτής, ὅταν πέρνη ἀέρα πρὶν βυθισθῇ εἰς τὸ νερόν.

• Ἡ κακολογία εἰμποροῦσε νὰ παρατηρήσῃ ὅτι ἡ κοιλία της ἦτο ὀλίγον τι πλέον πρισμένη ἀφ' ὅ,τι ἤρμοζεν εἰς παρθένον. . . Ἰὼς ἀπατήθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ μου· ἀλλὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην τοιαύτη ὑποψία μου ἦλθεν. Ἐφθασεν ἐπὶ τέλους ἡ φοβερά στιγμή, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἱερεὺς λέγει εἰς τοὺς νεογμούς, οἱ ὅποιοι μένουν γονατισμένοι, ὅτι ἔχουν χρέος νὰ θυσιάσωσι τὰ πάθη των, τοὺς στοχασμούς των, τοὺς στεναγμούς των αὐτοῦς, χάριν ἑνὸς καὶ μόνοι πλάσματος, εἰς τὸν κόσμον· ἡ στιγμή, κατὰ τὴν ὁποίαν σφίγγει τὰς ψυχὰς μετὰ τὴν ἄλυσιν, τῆς ὁποίας τὴν ἀκρὰν κρατεῖ εἰς τὰς χεῖρας ὁ θάνατος. Τότε ἡ νεανίς, ἀνυψώσας τὸν πέπλον της καὶ παρετήρησε τὸν πατέρα της, ὁ δὲ πατήρ της αὐτήν. . . Παναγία Παρθένη! . . Τί βλέμματα ἦσαν ἐκεῖνα! Τὸ βλέμμα τῆς Σπίνας μου ἐφάνη τὸ τρέμον πτερύγισμα τῆς χειλιδόνας, ἡ ὁποία πίπτει ἀπὸ τὴν φωλεὰν πρὶν ἀκόμῃ μεγαλώσῃ τὰ πτερά της. Ἐπεθύμει θερμῶς νὰ ἰδῇ, ἀλλὰ καὶ ἐφοβεῖτο νὰ συναντήσῃ τὸ ἀντικείμενον τὸ ὁποῖον ἀνεζήτησε. . . Ἐμαρτύρει ἀπηλπισμένη ἐγκαρτέρησιν, ὡς νὰ εἶχε χάσῃ τι περισσότερον ἀπὸ γήϊνον. . . ἐζητεῖ ἔλεος.

• Τὸ βλέμμα τοῦ κόμητος Ὀδρυσίου ἦτο κατ' ἀρχὰς ἀγαθόν· καί, ἂν δὲν ἦπατήθη, δάκρυόν τι ἤρχισε νὰ προβάλλῃ εἰς τὸ κάτω κοίλωμα τοῦ ὀφθαλμοῦ. Αἰφνιδίως ἐξηκόντισεν ἀσπραπὰς κολάσεως. Ποῦτος εἰδεύρει, ἂν το πονηρὸν πνεῦμα δὲν ἐπέραςε τὴν στιγμήν ἐκείνην ἀπὸ τὸ βλέμμα του; Ἐμεινεν ἀκίνητον, ἐκφράζον ὑπερτάτην ἐπίπληξιν. . . βαθυτάτην ὀργήν. . . ζητοῦν χάριν.

• Τι ἠσθάνθη κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην εἶναι ἀδύνατον νὰ σῶς εἰπῶ τώρα. Ἡ ὀλεθρία συγκατάθεσις ἀπεσπάρθη ἀπὸ τῶν κατώχρων χειλέων, ἡ εὐχὴ ἀνεγνώσθη ἤκουσα καὶ τὴν συγκατάθεσιν καὶ τὴν εὐχήν, καὶ μου ἐφάνησαν ὁ κρότος τὸν ὁποῖον κάμνει ὁ πέλεκυς, ὅταν, ἀφοῦ κόψῃ τὴν κεφαλὴν, κτυπᾷ ἐπὶ τοῦ πασσαλοῦ.

• Ἐφυγα ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν. Οἱ γάμοι δὲν ὑπῆρξαν φαιδροί. Τὴν ἐπιούσαν, εὕρομεν τὸν κόμητα Ὀδρυσίον νεκρὸν εἰς τὸ κρεββάτι του. Τὸν ἐκλαύσαμεν, ὡς ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος οὔτε καλόν, οὔτε κακὸν μᾶς ἔκαμε.

• Ὁ κόμης Ρινάλδος ἦλθε καὶ ἐκατοίκησεν εἰς τὸ φρούριον. Δι' ἡμᾶς δὲ τοὺς ὑπηρέτας, οἱ γάμοι αὐτοὶ δὲν ἐχρησίμευσαν εἰς ἄλλο ἢ νὰ ἀλλάξωμεν τὴν οἰκοτολήν.

• Ἄν, ὅτε ἔζη ὁ κόμης Ὀδρυσίος, ἡ δέσποινα Σπίνα δὲν ἐνεφανίζετο συχνὰ εἰς ἡμᾶς, μετὰ τὸν γάμον της ἐγένεν ὅλος

ἄόρατος. Μετὰ ἓνα μῆνα ἀπὸ τῶν ὀλεθρίων ἐκείνων γάμων, τὴν εἶδα διὰ τῶν κιγκλίδων τῆς ἐκκλησίας. . . Οἱ ὀφθαλμοὶ της ἦσαν πρισμένοι καὶ ἐρυθροί· τὸ ὑπόλοιπον τοῦ προσώπου, ὡχρόν· τὰ χεῖλη ἰώδη· ἡ ἐπιδερμὶς της κεκολλημένη εἰς τὰ κόκκαλα. Ἐσταυροκοπήθη ἐξ οἴκου, διότι ἐμπορῇ κανεὶς νὰ ἰδῇ χωρὶς τρόμον τὸν θάνατον ἐπάνω εἰς τὸ πρόσωπον τῆς ὠραιοῦς, ὅχι ὅμως καὶ τὴν ἀσθένειαν.

• — Καὶ ὁ κόμης Ρινάλδος;

• Ἦτο καὶ αὐτὸς ὠραῖος ἀνὴρ, ἀγαπῶν τὰ κυνήγια, τοὺς ἀγῶνας, καὶ πᾶσαν ἄλλην ἱπποτικὴν ἀσκήσιν. . . Ἀλλὰ τότε, ἡ θλίψις εἶχεν ἀλλοιώσῃ τὸ πρόσωπον τοῦ τοῦς χαρακτήρας, καὶ αὐτὸς περιεπλανᾶτο εἰς τὰς δεινροστοχίας τῶν πευκῶν, ἐκδηλῶν τὸ ψυχικὸν του μαρτύριον διὰ θλιβερῶν ἐπιφωνήσεων.

• Ἡ δροσερότης τοῦ προσώπου του καὶ τὸ χρῶμα τῶν παρειῶν του εἶχον ἐκλείψῃ. Οἱ ἱπποὶ του ἐβοσκον παρημελημένοι εἰς τὰ λιβάδια. Οἱ σκύλοι του ἔμεναν ἐξαπλωμένοι εἰς τὴν αὐλήν, ἡ παρὰ τὴν ἐστίαν.

• Δὲν ἴσχυσαν νὰ θεραπεύσωσι τὴν μελαγχολίαν του, οὔτε αἱ ἐπισκέψεις, τὰς ὁποίας ἔκαμνε συχνὰ εἰς αὐτὸν ὁ βασιλεὺς Μαμφρέδης, οὔτε ἡ θέσις τοῦ κοντοσταύλου, ἡ πρώτη θέσις τοῦ βασιλείου, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνυψώθη κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην.

• Οἱ ὑπηρέται, μιμούμενοι τοῦ κυρίου αὐτῶν τὸ ἦθος, ἐβαδίζον σκυφτά, χωρὶς ν' ἀνταλλάσσωσι τὸν ἐλάχιστον χαιρετισμόν. Ὁ οἶκος ἐκεῖνος ἦτο γεμάτος ἀπὸ θλίψιν, ἡ ὁποία προηγῆται τῆς συμφορᾶς.

• Νύκτα τινά, εἰς ὧραν προχωρημένην, ἐνῶ ἐπῆγαινα εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ἠθέλησα νὰ διαβῶ πλησίον ἀπὸ τὰ δωμάτια τοῦ κόμητος. Μόλις ἐμβῆκα εἰς τὴν αἴθυσαν, ἤκουσα ὁμιλίαν. . . Ἐπλησίασα μετὰ προσοχῆς καὶ ἠκρόασθην. . . Ὁ ἀνεμὸς τὴν νύκτα ἐκείνην ἦτο σφοδρότατος καὶ δὲν με ἄφινε νὰ ἀκούω καλά. . . καὶ ὅμως ἤκουσα.

• — Κόμη, Ὀδρυσίε, ἔλεγε μία φωνή, με ἠπάτησες! . . ἂν ἐξαργατῶ ἀπὸ ἐμέ, ἡ ψυχὴ σου δὲν θὰ εὕρισκεν ἀνάπαυσιν ὑπὸ τὸ χρῶμα. . . Ὁ ἀνεμὸς δὲν ἄφινε νὰ ἀκούσω τὴν συνέχειαν. Ὅταν ἐκόπασεν, ἤκουσα ἄλλην φωνὴν λέγουσαν:

• — Ἀνεπανόρθωτον.

• Ἡ λύσσα τῆς θυέλλης ἤρπασε τὴν συνέχειαν.

• — Ἐκατέβη, ἐπρόσθεσεν ἡ πρώτη φωνή, ἡ ὁποία μου ἐφάνη ἡ τοῦ κόμητος Ρινάλδου, ἀπὸ τὴν κλίνην. . . Ἐγὼ ἠγρύπνου, ἀλλ' ἐπροσποιούμην ὅτι ἐκοιμώμην, — καὶ μετὰ νέαν διακοπὴν — ἐσηκώθην πρῶτα ἀπὸ αὐτὴν, εὗρον τὸ χαρτίον καὶ ἀνέγνωσα τὰ ἐπόμενα: Ὁ θαυμασμός σου, πρίγκηψ, διότι ἀρνοῦμαι ἐπιμόνως νὰ προδώσω τοὺς ὄρκους μου, εἶναι ἐπαίσχυντος, ἀλλὰ καὶ δίκαιος, διότι ἡ γυνή, ἡ ὁποία ἐπρόδωκε τὸ πρῶτον καθήκον της, δύναται νὰ προδώσῃ καὶ τὸ δεύτερον καὶ ὅλα τὰ ἄλλα. . . Δὲν λυποῦμαι δι' αὐτό, διότι τὸ θεῶν ὡς μίαν τῶν ἐλα-

φροτέρων τιμωριῶν, διὰ τῆς ὁποίας ἡ αἰωνία δικαιοσύνη με κάμνει νὰ πληρῶνω τὸν θάνατον τοῦ πατρός μου. Εὐτυχὴς ἂν. . . »

[Ἐπεταὶ συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ

[Συνέχεια]

Ἐκτοτε ὁ βίος τοῦ Σεβεράκ ἐταράσσεται ὑπὸ φρικαλέας πάλης μετὰ τῆς συνειδήσεως καὶ τοῦ πάθους του. Ἡ Σάρρα, ὡς τολμηρὸς δαμαστής, ὤφειλε νὰ παλαίῃ κατ' αὐτοῦ καὶ νὰ τὸν ὑποτάσῃ φρικιδῶντα εἰς τὴν ἰδιοτροπίαν της. Πρὸ αὐτῆς δὲν ἠδύνατο ν' ἀντιστῇ εἰς τὴν ἀκαταμάχητον ἰσχύϊν της, μακρὰν δὲ αὐτῆς κατηρᾶτο τὸ ἀνίσχυρον αὐτοῦ. Ἐφαίνετο ὅτι ἡ νεαρὰ γυνή, ὡς αἱ ἀθιγγανίδες μάγισσαι ἀφ' ὧν κατήγετο, ἐγίνωσκε μαγικούς τινας λόγους ἐπιδρώντας ἐπὶ τῆς καρδίας τοῦ ἐρωμένου ἀνδρός.

Ὁ Πέτρος δὲν ἦν πλέον κύριος τῆς θελήσεώς του καὶ τὸ ἠσθάνετο. Πράγματι ἐρωτόληπτος, ἐζήταζεν ἑαυτὸν καὶ δὲν ἐπανεύρισκε πλέον τὸν πρὶν ἄνθρωπον, ὃν τὸ βλέμμα γυναικὸς ἀφώπλισε, καὶ κατέστησε παράφρον. Καί, ὅμως, δὲν τὴν ἠγάπα. Ἐπόθει μόνον αὐτήν. Ὅτε δὲν ἦτο παρούσα ὑπέσχετο νὰ μὴ ὑποκύβῃ εἰς τὴν ἰσχύϊν καὶ ν' ἀντιστῇ εἰς τὰς φαντασιοπληξίας της. Ἀλλὰ πρὸ αὐτῆς, ἐν τῇ ἡδυπαθεῖ συναφῇ τοῦ σώματος ἐκείνου οὐ ἀνεπόλει τὰς καλλονάς, ἔπαυε τοῦ προστάττειν τὴν καρδίαν του. Πέπλος ἐκάλυπτε τὸ πνεῦμά του, καὶ αἱ ἐρεθιζόμεναι αἰσθήσεις του καθίσταν αὐτὸν αἰχμάλωτον τῆς γυναικὸς ταύτης.

Ἐν τῇ μονώσει, ἠσθάνετο ἀπελπιᾶχος. Ἐπανεβλέπε τὴν Σάρραν μετὰ τοῦ ἡδυπαθοῦς μειδιήματος ἐκείνου, ἐπιτάττους αὐτῇ τὸ κακόν, καὶ οὗτος, ἐν κινήσει ἀνισχύρου μανίας, κατηρᾶτο τὴν γόησιν. Ὑπέστη φρικαλεωτάτας βρασμούς. Ἐζήτησε νὰ λησμονήσῃ ἑαυτόν. Ἄλλοι θὰ κατέφευγον εἰς τὴν μέθην ὅπως ἀντλήσωσι λήθην. Οὗτος ἀπεφάσισε μόνον νὰ μὴ διατελῇ μόνος μεθ' ἑαυτοῦ.

Δὲν ἀνεγερῶριζετο πλέον ἔκτοτε. Δὲν ἦτο πλέον ὁ αὐστηρὸς, ὁ μεμονωμένος καὶ ἀποκεχωρηκὸς Σεβεράκ. Ἡ μόνωσις ἐτρόμαξεν αὐτὸν νῦν, ὡς τὸ σκότος τοὺς παῖδας. Ἐζήτησε τὴν τύβην τοῦ κόσμου. Ἐβλέπε τις αὐτὸν εἰς τὸν χορόν, μένοντα τελευταῖον, ὀρχούμενον δὲ μανιωδῶς. Ἡθελε νὰ πίπτῃ ἐξηντηγμένος ἐκ τοῦ κόπου. Τότε, λίαν προϋούσης τῆς νυκτός, ἐπανήρχετο οἶκαδε καὶ ἠδύνατο νὰ κοιμᾶται, ἥσυχος, μὴ διαταραττόμενος ὑπὸ παραισθήσεων. Ἐγένετο δεκτὸς ὡς μέλος Λέ-